

Arrest

nr. 138 687 van 17 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Vitomirica, gemeente Pec, en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Uw vader is een Bosniak (Slavische moslim) en uw moeder is een etnisch Albanese. Zelf beschouwt u zich een Bosniak. Op 1 juli 2008 diende u een eerste asielaanvraag in België in. U stelde Kosovo te hebben verlaten omdat uw gezin in ruzie lag met uw familie langs moederskant, met de familie D. (...), met jullie onmiddellijke burens en met de zoon van uw oom langs vaderskant. U beweerde voorts problemen te hebben gekend omdat uw familie goede contacten onderhield met de Serviërs en hierom van collaboratie wordt verdacht. Tevens stelde u omwille van uw etnische origine geen veilig leven in Kosovo te kunnen leiden. Op 28 juli 2009 werd u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus geweigerd door het Commissariaat-generaal. Er werd immers vastgesteld dat de door u aangehaalde incidenten louter problemen van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard betreffen, en dat deze dus niet zonder meer onder de Conventie van Genève of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ressorteren. Bovendien werd opgemerkt dat de lokale Kosovaarse politie en het gerecht de zaak over het dispuut met A. D. (...) en R. D. (...) op een afdoende manier onderzochten en afhandelden. Met betrekking tot het incident met uw wagen kon geenszins besloten worden tot een onwil van de autoriteiten om u bescherming te bieden. U liet na uw vermoedens met betrekking tot de daders aan de politie mee te delen. De politie voerde een sporenonderzoek uit en ondervroeg u. U verliet Kosovo echter reeds zes dagen na het indienen van uw klacht. Aangaande uw problemen met de familie van uw moeder en vader dient werd opgemerkt dat dit problemen van louter intrafamiliale en eventueel gemeenrechtelijke aard waren. Overigens werd toegevoegd dat de problemen met de familie van uw vader louter een dispuut over grondbezit betreffen. De problemen met de familie van uw moeder bleven beperkt tot enkele pesterijen. Verder liet u na een klacht neer te leggen bij de autoriteiten nadat u een dreigbericht had ontvangen op uw GSM. Voorts werd vastgesteld dat uw problemen zich tot het lokale niveau beperkten. Tot slot werd opgemerkt dat de veiligheidssituatie voor Slavische moslims stabiel is en dat er zich geen problemen voordoen met betrekking tot hun bewegingsvrijheid. Op 4 december 2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 april 2013 vroeg u voor de tweede maal asiel aan in België. U verklaarde dat uw vader vroeger lid was van de SPS (Socialistische Partij van Servië) van Milošević en dat uw familie daarom problemen ondervindt met Albanese bureaus. Zij wilden jullie huis en grond innemen. U legde toen twee verklaringen van de Bosnische Partij van Kosovo, één d.d. 16 april 2010 en één d.d. 19 december 2012 over de problematische situatie voor u in Kosovo; een verbod van binnenkomst in Kosovo d.d. 15 januari 2010; een psychiatrisch verslag van de dienst geestelijke gezondheidszorg van Pec d.d. 13 mei 2005; de lidkaart van uw vader van de SPS d.d. 9 augustus 1990 en een opnameverslag van de psychiatrische dienst van het AZ Sint-Blasius te Dendermonde d.d. 17 februari 2012 neer. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste evenwel uw tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Zonder België te hebben verlaten, diende u vervolgens op 4 december 2014 een derde asielaanvraag in. U verklaarde dat uw veiligheid bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet gegarandeerd kan worden. U verwees daarbij naar de problemen die uw familieleden ondervonden. Na uw vertrek uit Kosovo werden uw familieleden verscheidene keren 's nachts lastig gevallen door onbekende personen. U gaat ervan uit dat zij gestuurd werden door uw Albanese bureaus die al lang op een stuk grond azen dat aan uw familie toebehoort. Inmiddels hebben deze bureaus de grond ook ingepalmd en er een afsluiting op geplaatst. Uw familie heeft een rechtszaak tegen hen opgestart, dewelke nog geen afloop kende. U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart en de geboorteaktes van uw in België geboren kinderen. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uittreksels van het boek 'Istina' (waarheid) van Numan Balic, verschenen in 2013, waarin zowel familieleden van u als van uw echtgenote vermeld worden; twee verklaringen van de Nieuwe Bosnische Partij d.d. 17 april 2014 en d.d. 10 november 2014 over de situatie voor u en uw familie; een email van het Gemeentelijk Bureau voor Samenleving en Terugkeer van Pec d.d. 11 november 2013 over de problemen die u ondervond in Kosovo; een verklaring van de Partij van Bosnische moslims in Kosovo d.d. 19 december 2012 over de moeilijkheden die u en uw familieleden ondervonden (die u reeds neerlegde bij uw tweede asielaanvraag); en een proces-verbaal van de Kosovaarse politie met betrekking tot een diefstal van het dienstwapen van uw familielid F. D. (...), die bij de politie werkt, en enkele bijgevoegde foto's.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet vooreerst worden vastgesteld dat u in uw huidige derde asielaanvraag geen elementen hebt aangebracht die de beoordeling van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in uw eerste asielaanvraag kunnen weerleggen. Met betrekking tot het politieonderzoek dat in 2008 werd opgestart, zes dagen voor u Kosovo verliet, gaf u aan hiervan niets meer vernomen te hebben. U vermoedde dat de zaak nog steeds in behandeling was maar kon dit geenszins staven. U stelde immers dat u sindsdien niet meer van de politie hebt vernomen. Dit is hoogst

opmerkelijk aangezien zowel uw schoonvader als de broer van uw grootvader bij de politie werken (CGVS, blz. 2-3).

Verder verklaarde u dat uw familie verscheidene keren 's nacht thuis zou zijn lastig gevallen door onbekenden. U kon echter niet zeggen hoe vaak dergelijke feiten zich zouden hebben voorgedaan (CGVS, blz. 7). U beweerde dat er veel processen-verbaal van bestaan bij de politie (CGVS, blz. 6). In de door u neergelegde documenten is sprake van drie pv-nummers, één van 2007, één van 2008 en één van 2010. De eerste twee hebben volgens uw verklaringen betrekking op problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. De inhoud van het pv uit 2010 bleek u dan weer totaal onbekend. Van andere concrete pv's – behalve dat over de diefstal bij uw familielid F. D. (...) – wordt nergens in de door u neergelegde documenten enige melding gemaakt. Nochtans zijn deze documenten afkomstig van het Gemeentelijk Bureau voor Samenleving en Terugkeer van Pec en van politieke partijen die de belangen van de Bosnjakken behartigen, die volgens uw eigen verklaringen goed op de hoogte zijn van de situatie voor u en uw familie (CGVS, blz. 6, 8). De geloofwaardigheid van de problemen van uw familieleden komt dan ook danig in het gedrang. Hoe dan ook beschikt u niet over aanwijzingen om te stellen dat de politie haar werk niet (goed) gedaan zou hebben wanneer uw familie een beroep op haar deed (CGVS, blz. 7). Nergens bleek uit uw verklaringen enige onwil of onmogelijkheid van de autoriteiten om uw familieleden bescherming te bieden.

Over de rechtszaak die uw familie heeft aangespannen mbt het grondgeschil kon u weinig vertellen. U wist niet wanneer uw familie naar de rechtbank was gestapt en of zij zich laat bijstaan door een advocaat. U bracht ook geen concrete elementen aan waarom de rechtbank niet voor een correcte en billijke oplossing zou kunnen zorgen in deze zaak. U haalde enkel aan dat er veel corruptie bestaat in Kosovo (CGVS, blz. 8). Gevraagd naar indicaties van corruptie in deze rechtszaak, verwees u naar de lange duur ervan (CGVS, blz. 9). Dit argument is niet ernstig aangezien u er niet van op de hoogte bent wanneer de rechtszaak werd aangespannen.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2014 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. De verklaringen van de politieke partijen (die u neerlegde in het kader van uw tweede en derde asielaanvraag) vertonen een gesolliciteerd karakter. Bovendien handelen deze over twee pv's over feiten die u aanbracht in uw eerste asielaanvraag en over een pv uit 2010, waarvan u de inhoud zelf niet kent. Ook de verklaring van het Gemeentelijk Bureau voor Samenleving en Terugkeer van Pec handelt hierover. Nergens uit dit document blijkt dat u of uw familieleden geen beroep zouden kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten voor hulp of bescherming. Het pv en de bijgevoegde foto's tonen enkel de diefstal van het dienstwapen van uw familielid F. D. (...) aan, maar verder niets. Eén van de uittreksels uit het boek 'Istina' vermeldt dat het huis van uw grootvader werd aangevallen. Dit incident wordt echter niet gedateerd. Dit incident volstaat niet om te besluiten tot een vrees zoals voorzien in de Conventie van Genève en/of tot een ernstig risico zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een andere passage uit dit boek vermeldt verscheidene familieleden van uw echtgenote die zich tijdens de oorlog hadden aangesloten bij het Servische leger. Uw echtgenote uitte op basis hiervan een vrees ten aanzien van etnische Albanezen. De huizen van haar ooms, die in het boek werden genoemd, werden afgelopen zomer aangevallen toen er niemand thuis was. De politie startte een onderzoek op, dat nog altijd lopende is. Gelet op het feit dat haar vader nog steeds bij de politie in Vitomirica werkt, is het opmerkelijk dat zij hiervan niets neerlegde. Hoe dan ook blijkt ook hier nergens enige onwil of onmogelijkheid vanwege de autoriteiten om bescherming te bieden aan haar familieleden. Uw echtgenote verklaarde verder uitdrukkelijk dat haar naaste familieleden nooit het slachtoffer werden van enige concrete incidenten

(CGVS M. D. (...), blz. 6). Met betrekking tot uw psychische problemen, waarover u in uw tweede asielaanvraag twee psychiatrische verslagen neerlegde, één uit 2005 uit Kosovo en één uit 2012 uit België, moet vooreerst worden opgemerkt dat u noch in uw eerste noch in uw derde asielaanvraag melding maakte van psychische problemen. Wat er ook van zij, uit het verslag uit 2005 blijkt dat u wel degelijk de mogelijkheid had om hiervoor een behandeling te volgen. Volgens dit verslag werd u een therapie voorgesteld met ziekenhuisopname, dewelke u echter weigerde om onbekende redenen. Wel ging u twee jaar lang regelmatig op controle bij de dienst geestelijke gezondheidszorg. Met betrekking tot het verbod op binnenkomst in Kosovo d.d. 15 januari 2010, dat u neerlegde in uw tweede asielaanvraag, moet worden opgemerkt dat het om een slecht leesbare kopie gaat, dewelke slechts gedeeltelijk is ingevuld. Hieraan kan dan ook geen enkele waarde gehecht worden. De lidkaart van de SPS van uw vader, die u neerlegde in uw tweede asielaanvraag, bevestigt geenszins de door u aangehaalde problemen en doet evenmin afbreuk aan de mogelijkheid voor u en uw familieleden om beroep te doen op de bescherming van de in Kosovo opererende autoriteiten.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 57/6/2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet. In een derde en laatste middel halen verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste asielaanvraag van eerste verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 juli 2009 werd afgewezen omdat vastgesteld werd dat de aangehaalde incidenten, met name het incident in de feestzaal van Vitomirica en het incident met haar wagen, louter problemen van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard betroffen, dat de Kosovaarse politie en het gerecht bovendien de zaak over het dispuut met A. D. en R. D. op een afdoende manier onderzochten en afhandelden, dat, met betrekking tot het incident met haar wagen, geenszins besloten kon worden tot een onwil van de autoriteiten om eerste verzoekende partij bescherming te bieden, dat, aangaande de problemen van eerste verzoekende partij met de familie van haar moeder en haar vader, dit problemen zijn van louter intrafamiliale en eventueel gemeenrechtelijke aard en dat de problemen met de familie van haar vader louter een dispuut over grondbezit betroffen, dat eerste verzoekende partij naliet een klacht neer te leggen bij de autoriteiten nadat zij een dreigbericht had ontvangen op haar GSM, dat de aangehaalde problemen zich tot het lokale niveau beperkten en, tot slot, dat de veiligheidssituatie voor Slavische moslims stabiel is en dat er zich geen problemen voordoen met betrekking tot hun bewegingsvrijheid. De eerste asielaanvraag van tweede verzoekende partij werd eveneens op 27 juli 2009 afgewezen door de commissaris-generaal omdat werd vastgesteld dat tweede verzoekende partij of haar vader nooit een klacht hebben neergelegd met betrekking tot de mishandelingen die haar vader zou hebben ervaren door etnische Albanezen en de keer dat etnische Albanezen op dreigende wijze informeerden naar haar vader en omdat het feit dat tweede verzoekende partij als Servische zou zijn uitgescheiden wegens de Servische origine van haar grootmoeder onvoldoende ernstig bevonden werd om gelijkgesteld te worden met vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder werd verwezen naar de beslissing in het kader van de asielaanvraag van haar echtgenoot. Deze beslissingen werden bevestigd bij arresten nrs. 35 345 en 35 346 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 december 2009 (administratief dossier, stuk 13). Verzoekende partijen dienden hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijke termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. De tweede asielaanvraag van verzoekende partijen van 2 april 2013 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten met een weigering tot inoverwegingname.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partijen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun derde asielaanvraag steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun eerdere asielaanvragen, meer bepaald de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben gekend omdat haar familie goede contacten onderhield met de Serviërs en hierom van collaboratie wordt verdacht en de problemen die de familie van eerste verzoekende partij zou kennen met hun Albanese bureu. Tevens halen zij aan dat verschillende van hun familieleden in een boek vermeld worden als collaborateurs van de Serviërs. Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag worden door verzoekende partijen uittreksels van het boek 'Istina' (waarheid) van Numan Balic, twee verklaringen van de Nieuwe Bosnische Partij d.d. 17 april 2014 en d.d. 10 november 2014, een e-mail van het Gemeentelijk Bureau voor Samenleving en Terugkeer van Pec d.d. 11 november 2013, een verklaring van de Partij van Bosnische moslims in Kosovo d.d. 19 december 2012 over de moeilijkheden die eerste verzoekende partij en haar familieleden ondervonden en een proces-verbaal van de Kosovaarse politie met betrekking tot een diefstal van het dienstwapen van het familielid van eerste verzoekende partij, F. D., die bij de politie werkt, en enkele bijgevoegde foto's, neergelegd.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissingen met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvragen geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen. De motieven van de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In hun verzoekschrift brengen verzoekende partijen geen argumenten aan die de motieven van de beslissingen op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Waar verwerende partij in de bestreden beslissingen wijst op de verklaring van eerste verzoekende partij niets meer te hebben vernomen in verband met het politieonderzoek dat in 2008 werd opgestart, terwijl nochtans zowel haar schoonvader als de broer van haar grootvader bij de politie werken, leggen verzoekende partijen in hun verzoekschrift uit dat politiediensten niet zomaar nog toegang hebben tot een dossier eens dit werd overgemaakt aan de openbaar aanklager. Zij krijgen weliswaar soms nog instructies om verdere onderzoeksdaten uit te voeren, maar evenwel worden zij niet op de hoogte gebracht van alle beslissingen en stappen in het dossier. Voorts voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog een document d.d. 1 november 2013 van het politiekantoor van Pec waarin volgens hen bevestigd wordt dat het dossier in handen is van de openbare aanklager en dat de politie geen verdere informatie meer heeft (bijlage 3). Ook al hebben verzoekende partijen contacten bij de politiediensten zijn zij derhalve niet in de mogelijkheid om op de hoogte te blijven van alle verdere stappen of beslissingen die worden ondernomen in het dossier. De Raad stelt desbetreffend vooreerst vast dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de eerste asielaanvraag van eerste verzoekende partij dienaangaande het volgende werd gesteld: *"Ook de problemen van 22 juni 2008 waarbij een papier onder zijn ruitenwipper werd gestoken waarop stond dat hij Kosovo diende te verlaten en waarbij de achterbanden van zijn wagen lek gestoken werden, werden onderzocht door de politie. Blijkens verzoekers verklaringen kwam de politie ter plaatse en werd een onderzoek ingesteld. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk volhouden dat "zich wenden tot de politie allesbehalve evident (is) aangezien op dat ogenblik een meerderheid aan de macht was van een andere etnische achtergrond"*. Gezien eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor in het kader van haar huidige asielaanvraag niet verder komt dan de verklaring hiervan niets meer vernomen te hebben, maar dat zij evenwel vermoedt dat de zaak nog steeds in behandeling is (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS E. D. d.d. 19/12/2014, p. 2-3), zonder dit enigszins concreet te staven, stelt verwerende partij terecht dat eerste verzoekende partij desbetreffend geen elementen aanbrengt die van aard zijn de eerdere beoordeling in het kader van haar eerste asielaanvraag te weerleggen. Wat betreft het door verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift gevoegde document d.d. 1 november 2013 van het politiekantoor van Pec (bijlage 3), merkt de Raad op dat dit document een kleurenkopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk

door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

In verband met de verklaring van eerste verzoekende partij dat haar familie verscheidene keren 's nachts zou zijn lastig gevallen door onbekenden, geven verzoekende partijen aan dat hun familie hen niet alles vertelt en slechts sporadisch informatie doorgeeft, daar verzoekende partijen zich op een afstand bevinden en niets kunnen doen. Volgens verzoekende partijen is er geen sprake van een efficiënte bescherming daar hun familie toch nog wordt lastiggevallen. De Raad is evenwel van oordeel dat deze opmerkingen geenszins volstaan om de motivering in de bestreden beslissingen dat de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen beweerde problemen van hun familieleden in het gedrang komt gezien eerste verzoekende partij niet kan zeggen hoe vaak zich dergelijke feiten zouden hebben voorgedaan, gezien in de door verzoekende partijen neergelegde documenten – die afkomstig zijn van het Gemeentelijk Bureau voor Samenleving en Terugkeer van Pec en van politieke partijen die de belangen van de Bosnjakken behartigen die goed op de hoogte zouden zijn van de situatie van verzoekende partijen en de familie van eerste verzoekende partij – sprake is van drie pv-nummers, één van 2007, één van 2008 en één van 2010, terwijl eerste verzoekende partij beweerde dat er veel processen-verbaal van bestaan bij de politie en gezien eerste verzoekende partij niet op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van het proces-verbaal uit 2010 en de motivering dat verzoekende partijen hoe dan ook niet over aanwijzingen beschikken om te stellen dat de politie haar werk niet (goed) gedaan zou hebben wanneer de familie van eerste verzoekende partij een beroep op haar deed, te weerleggen. Waar verzoekende partijen immers opmerken dat hun familie hen niet alles vertelt om hen te sparen en slechts sporadisch informatie doorgeeft, stelt de Raad vast dat door eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard werd dat wanneer zij naar huis belt, haar familie vaak zegt dat er weer een probleem geweest is (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/12/2014, p. 7). Van eerste verzoekende partij kan dan ook verwacht worden dat zij minstens bij benadering zou kunnen aangeven hoe vaak haar familie nog werd lastiggevallen sinds haar vertrek. Wanneer haar echter gevraagd wordt een schatting te maken van het aantal keren, beperkt zij zich evenwel tot de vage verklaring *“Meerdere keren”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/12/2014, p. 7). Waar verzoekende partijen menen dat er geen sprake is van een efficiënte bescherming daar hun familie toch nog wordt lastiggevallen, bemerkt de Raad dat een absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat kan worden geboden. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen over geen enkele concrete aanwijzing beschikken om te stellen dat de politie haar werk niet (goed) gedaan zou hebben wanneer haar familie een beroep op haar deed en bleek nergens uit de verklaringen van eerste verzoekende partij hieromtrent enige onwil of onmogelijkheid van de autoriteiten om haar familieleden bescherming te bieden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS E. D. d.d. 19/12/2014, p. 7).

Inzake de vaststelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij over de rechtszaak die haar familie heeft aangespannen met betrekking tot het grondgeschil maar weinig kon vertellen, stellen verzoekende partijen dat zij op de hoogte zijn van het feit dat de problemen over de grond begonnen in september 2013 en dat de zaak voor de rechtbank gestart werd in 2014. Evenwel is het rechtssysteem slachtoffer van corruptie en moet men vele jaren wachten op een onderzoek of rechtspraak. Het is niet ongebruikelijk dat men vijftien jaar dient te wachten. Diegene die uiteindelijk de grootste som geld op tafel kan leggen, zal de zaak winnen, aldus verzoekende partijen. De Raad bemerkt vooreerst dat door verwerende partij terecht het volgende werd gemotiveerd: *“Over de rechtszaak die uw familie heeft aangespannen mbt het grondgeschil kon u weinig vertellen. U wist niet wanneer uw familie naar de rechtbank was gestapt en of zij zich laat bijstaan door een advocaat. U bracht ook geen concrete elementen aan waarom de rechtbank niet voor een correcte en billijke oplossing zou kunnen zorgen in deze zaak. U haalde enkel aan dat er veel corruptie bestaat in Kosovo (CGVS, blz. 8). Gevraagd naar indicaties van corruptie in deze rechtszaak, verwees u naar de lange duur ervan (CGVS, blz. 9). Dit argument is niet ernstig aangezien u er niet van op de hoogte bent wanneer de rechtszaak werd aangespannen.”* Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat de rechtszaak gestart werd *“in 2014”*, merkt de Raad op dat uit deze vage tijdsaanduiding niet kan worden opgemaakt hoelang de rechtszaak reeds duurt – in ieder geval minder dan een jaar – en dat verzoekende partijen dan ook op generlei wijze hun bewering dat de lange duur van de rechtszaak wijst op corruptie aannemelijk maken. Verder herhalen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat er veel corruptie bestaat in Kosovo, evenwel brengen zij wederom geen concrete elementen aan waarom de rechtbank niet voor een correcte en billijke oplossing zou kunnen zorgen in deze zaak. De veralgemeende opmerking dat *“degene die uiteindelijk de grootste som geld op tafel kan leggen, zal de zaak winnen”* betreft een blote bewering daar op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwd.

Verzoekende partijen voeren daarnaast nog aan dat zij bij de terugkeer naar hun land van herkomst geconfronteerd zullen worden met een gebrek aan goede scholen en werkmogelijkheden, met een moeilijke toegang tot publieke diensten, met een gebrek aan bepaalde ontwikkelingen in verschillende sectoren en met economische armoede. Hun kinderen, welke allen in België geboren zijn, zullen een grote stap achteruit zetten bij een terugkeer naar hun land, daar zij de taal van hun herkomstland niet machtig zijn en niet dezelfde opleiding als in België zullen kunnen genieten. Dit zal enorme psychische littekens nalaten bij hun kinderen. Verzoekende partijen verwijzen desbetreffend naar het Kinderrechtenverdrag en stellen dat het recht op onderwijs een basisrecht is dat voorrang heeft op andere wetsbepalingen. De Raad is evenwel van oordeel dat deze door verzoekende partijen aangevoerde elementen niet van aard zijn de kans aanzienlijk groter te maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Immers betreft ook dit betoog van verzoekende partijen een louter blote bewering welke zij nalaten te staven door enige objectieve onderbouwing of aanwijzing.

Daar waar verzoekende partijen stellen dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd geschonden gezien verwerende partij de nieuwe gegevens toch in overweging genomen heeft en zij werden getoetst aan de Conventie van Genève, merkt de Raad op dat verzoekende partijen hierbij evenwel uitgaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoekende partijen worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hijzelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaalde asielaanvraag in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die *“de kans aanzienlijk groter maken”* dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen *“de kans aanzienlijk groter maken”*, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, heeft de commissaris-generaal de derde asielaanvraag van verzoekende partijen derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.2.5. Gelet op het geheel van het voorgaande treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.6. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT